

CETURTDIENAS INTERVIJA

Zemniekam vajadzīgs darbs un darba rezultāts

— Kavinska kungs, kā jūs vērtējat situāciju Latvijas laukos?

— Mūsu valsts lauksaimnieciskajā ražošanā izveidojušies nelabvēlīgi ekonomiskie nosacījumi. Tieši tādēļ turpina samazināties visa veida produktīvo lopu skaits, piena, gaļas un vairāku citu pārtikas produktu un lauksaimniecības izejvielu ražošana. Īpaši sarežģītā situācijā ir vairums atlikušo paju sabiedrību, SIA un lauksaimniecības kooperatīvo sabiedrību, jo to darbību papildus visas nozares grūtībām ietekmē arī nelabvēlīgā nodokļu politika.

Tas tika konstatēts arī lauksaimniecības uzņēmumu vadītāju sarīkumā, kas 6. decembrī notika lauksaimniecības ministrijā. Pašlaik Latvijā ir vēl apmēram 50 saimniecības, kur saimnieko kolektīvi. Taču precīzi pateikt to nevar, jo turpinās statūtsabiedrību un lauksaimniecības kooperatīvo sabiedrību likvidēšanās un darba vietu samazināšanās process (šogad statūtsabiedrībās strādājošo skaits samazinājās par tūkstoti). Līdz ar to saasinās lauku iedzīvotāju sociālās problēmas.

Rezolūcijā, ko pieņemām minētajā sanāksmē, uzsvērām, ka Lauksaimniecības likums gan pieņemts, taču nav apstiprināti Ministru kabineta noteikumi un netiek veikti nekādi praktiski pasākumi lauksaimniecības produkcijas cenu un lauksaimniecībā izmantoto ražojumu un pakalpojumu cenu un tarifū paritātes nodrošināšanai. Arī subsidēšana joprojām paredzēta pārāk liela skaitam pasākumu, dažādiem pat ar lauksaimniecības ražošanu tieši nesaiņstītiem pasākumiem un programmām.

— Kāda situācija pašlaik ir paju sabiedrībā agrofīrmā «Turība»?

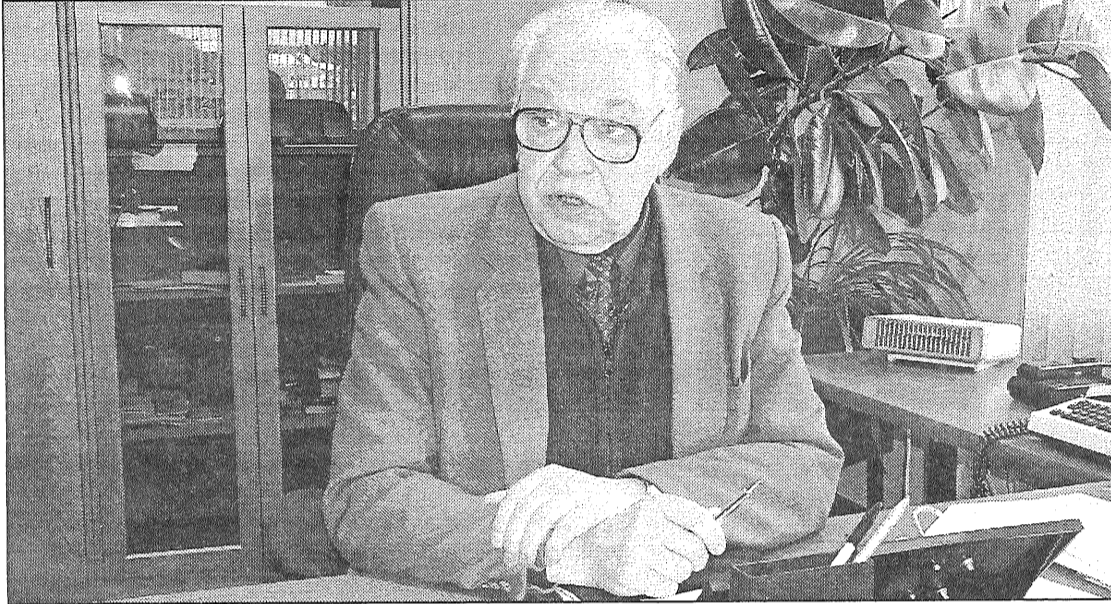
— Aina ir ļoti līdzīga, tomēr tiek darīts maksimāli iespējamais, lai saglabātu pamatnozares. Šogad, salīdzinot ar iepriekšējo gadu, ievērojami kāpināti izslaukumi. Vienpadsmit mēnešos no govs iegūts par 500 litriem vairāk piena nekā pērn. Līdz gada beigām šis skaitlis, domāju, sasniegs 700 litrus.

Bet tas ir vienīgais pozitīvais rādītājs. Piena realizācijas cenas ir zemas. Pateicoties izslaukumu kāpinājumam, zaudējumi piena lopkopībā samazinājušies, tomēr kopumā nozare gadu noslēgs ar zaudējumiem.

Pagaidām paju sabiedrībā lopu skaits ir krietns — vairāk nekā 500. Tajā skaitā 224 slaucamas govys. Mūsu tuvākais uzdevums ir panākt, lai no katras govs gadā vidēji iegūtu 4000 litrus piena. Pašlaik tuvojami šim rādītājam, tad varēsim teikt, ka nozare strādā rentabli. Tā ir paradoksāla situācija — zaudējumi samazinās tur, kur samazinās ražošanas apjomi. Tā nedrīkst būt.

ROMUALDS KAVINSKIS. Kas ir šis cilvēks, domāju, nevienam vidējās un vecākās paaudzes cilvēkam mūsu rajonā nav jāstāsta. Nākamā gada aprīlī sāksies jau 47. pavasaris kopš Romualds Kavinskis, toreiz kompartijas sūtīts, ieradās Riebiņos un sāka strādāt par kolhoza priekšsēdētāju. Gandrīz pus gadsimta laikā ir bijis tik daudz notikumu un pārmaiņu, un darbu, un cilvēku, ka par to varētu ne vienu vien grāmatu uzrakstīt.

Kādā «Novadnieka» 1997. gada numurā publicētā materiālā Romualds Kavinskis teicis: «Kad veidojām agrofīrmu, «Turības» vārdu izvēlējāmies. Tomēr ne tik daudz mantas un bagātības dēļ, bet lai cilvēki nosaukumā justu kārtību un stabilitāti. Tas ir mobilizējošs elements». Šī intervijs ar pieredzejušo priekšsēdētāju, kuram vienmēr ir bijis stingrs un noteikts rokas spiedienu, — par paju sabiedrības šodienu un par rītdienu.

● Jau četrdesmit sešus gadus Romualds Kavinskis dzīvo un strādā Riebiņos. Viņš ir celts un pelns, par biedru un par kungu godāts. Taču neviens un neviens laikos nav noliedzis, ka šis vīrs ir Saimnieks. Foto: M.Rukosujevs

— Riebiņi visā Latvijā izsenis bijuši slaveni ar savu šķirnes zirgu audzētavu. Vai šī nozare saglabāta?

— Pašlaik audzētavā ir apmēram 100 universālo Latvijas šķirnes zirgu, bet to realizācija ļoti samazinājusies. Vietējam tirgum zirgi nav vajadzīgi. Zemnieki tagad mēģina tikt vaļā no saviem arkla vilcējiem. Pircēji nerādās. Kopjam zirgus, barojam, trenējam, bet realizējam ļoti, ļoti maz.

— Vai tas nozīmē, ka likvidēsiet šo nozari?

— Domājam, varbūt kolektīvam, kas strādā zirgaudzētavā, izdosies privatizēt un atdalīt no paju sabiedrības. Ir tāda iecere nākamajam gadam. Pašlaik pie zirgiem strādā astoņi cilvēki, visi pieredzejuši, vārdu sakot, entuziasti. Lai viņiem izdodas!

— Astoņdesmitajos gados, kad kolhoza «Krasnij Oktjabrj» vietā izveidojās agrofirma «Turība», jūs izvēlējāties ceļu — pašiem ražot lauksaimniecības produkciju, pašiem to pārstrādāt un realizēt savos veikalos.

— Pašlaik pārstrādājam pienu vienīgi tik daudz, lai iegūtu pietiekami krējuma, ko realizēt savos veikalos. Pārējo pārdodam akciju sabiedrībai «Preiļu siers». Vēl daļu piena izmantojam konfekšu «Gotiņa» ražošanai. Līdz ar krīzi Krievijā, eksports uz austrumiem kļuva neizdevīgs, bet Latvijas tirgū mēnesi pārdodam maksimāli 5 tonnas konfekšu, kādreiz Krievijā pārdevām 70-80 tonnas.

Vairāk nekā pirms gada pārtraucām maizes ceptuves darbu. Jaudas bija pārāk lielas, pieprasījums pārāk niecīgs. Pāris simtu klaipu dēļ nebija izdevīgi darbināt krāsnis, algot cilvēkus. Joprojām ražojam desas un kūpinājumus, apmēram desmit veidus.

Paju sabiedrībai ir seši veikali. Esam atteikušies no viena Dau-gavpīli, bet šī gada beigās pārdevām veikalu Preiļos, to nopirka

akciju sabiedrība «Preiļu siers».

— Vai paju sabiedrība saglabājusi arī visu tehniku?

— Tehnikas parks samazinājies. Tas ir likumsakarīgi, jo samazinājusies arī apstrādājamo zemju platība. Šogad, piemēram, apstrādājam 1700 hektārus paju sabiedrības un nomāto zemju. Līdz ar to daudzie traktori un ierīces nav vajadzīgas. Daļu novecojušās tehnikas pārdevām un turpinām to darīt. Esam atstājuši tikai nepieciešamo, lai varētu sniegt pakalpojumus zemniekiem un apstrādāt savus laukus.

— Vai šī rudens raža jūs apmierina?

— Mani apmierina tas, ka esam sagādājuši daudz lopbarības, ar krietnu rezervi. Rudens bija labvēlīgs. Lopbarība noteikti paliks pāri. Pašlaik slaucamām govīm dienā izēdinām 80 kilogramus skābsienā.

Pārējās laukkopības kultūras mums peļņu nenes, vienīgi ilgga-dīgo zālāju sēklas. Šī nozare pado-das, pavasarī varēsīm pārdot zemniekiem un nedaudz nopelnīt.

Finansiālais stāvoklis ir smags, bet ar valsti esam norēķinājušies. Nodokļi samaksāti, dzēsti parādi, lai varam saņemt subsīdijas. Tas ir zināms atbalsts.

— Vai Latvijas lauksaimniecība, kādā stāvoklī tā ir pašlaik, būs vajadzīga Eiropas Savienībai, uz kuriem tā tiecamies?

— Es domāju, ka nebūs vajadzīga. Lauksaimniecības sagatavošana iestājai Eiropas Savienībā patlaban pamatā norit ierēdņu un dažādu dokumentu līmenī. Bet nozarē turpinās lejupslīde. Tieši tāpēc lauksaimniecības vadītāju sapulcē aicinājām valsts institūcijas ar ekonomiskām, administratīvām un citām starptautiskajās praksēs atzītām metodēm sekmēt lauksaimnieciskās ražošanas attīstību.

Mūsu paju sabiedrībā strādā ļoti pieredzejuši un zinoši speciālisti. Viņi dara visu iespējamo, lai pār-

varētu grūtības. Labi saprotam, ka pēdējo desmit gadu laikā ir notikusi cīņa par izdzīvošanu.

— Varbūt labāk darīja tie kolhozu priekšsēdētāji, kuri jau deviņdesmito gadu sākumā likvidēja kolektīvās saimniecības?

— Nē, es neuzskatu, ka viņi rīkojās pareizāk. Viņi izvēlējās vienkāršāko ceļu. Tagad no visas par pajām privatizētās tehnikas nekā vairs pāri nav palicis. Braucot pa laukiem, to visu var labi redzēt.

— Ko saka jūsu intuīcija, kā laukos situācija veidosies tālāk?

— Ceru, ka lauksaimniecībā visi jautājumi tiks risināti pozitīvi. Latvija nav iedomājama bez lauksaimniecības. Pilnīgi pāriet uz importētu lauksaimniecisko produkciju nav reāli. Latgalē pašlaik nav lielu zemnieku saimniecību, pārsvarā tās ir naturālās saimniecības, kur ģimene ražo pārtiku savām vajadzībām.

— Vai Latvija, jūsuprāt, varēja izvēlēties arī citu ceļu lauksaimniecībā?

— Noteikti varēja. Bet tas bija atkarīgs no toreizējo saimniecību vadītājiem. Nebija nekādas direktīvas likvidēt lielsaimniecības. Protams, zemes privatizācijas jautājums nebija apspriežams, tam vajadzēja notikt. Toties tagad redzam, ka pārāk lielas zemes platības palikušas neizmantošanas, pamazām aizaug. Tā varēja arī nebūt.

Riebiņos ir saglabāta infrastruktūra, saglabāts kultūras nams, darbojas bērnu dārzs. Šogad nodota ekspluatācijā kopīgiem spēkiem uzbūvētā ambulance. Mums nekā netrūkst.

— Vai vienkāršāk bija strādāt agrāk vai tagad?

— Mūsdienās vajag ļoti daudz enerģijas. Protams, pirms divdesmit pieciem gadiem daudz kas bija krietni vienkāršāk. Tagad jauni apstākļi diktē jaunu darba stilu, jaunas metodes. Un es nevaru

teikt, ka vēlreiz visu darītu gluži tāpat. Četrdesmit sešu gadu laikā ir bijušas kļūdas manā darbā, bet tās visas bija labojamas.

— Kā jūs atpūšaties?

— Mazliet nodarbojos ar piemājas saimniecību, tā ir atslodze no ikdienas. Mazliet — ar medībām.

— Kāda ir jūsu lieliskākā medību trofeja?

— Tie ir aļņa ragi. Izstādē gan neesmu piedalījies, bet dzīvoklī pie sienas tie redzami. Nošāvu alni tepat saimniecības teritorijā.

Pēdējā laikā vairāk nekā agrāk lasu grāmatas. Man mājās ir liela bibliotēka. Tajos laikos, kad bieži gadījās braukt uz Maskavu un kad pie mums labas grāmatas bija deficīts, no turienes sūtīju šurp vēselām pakām. Tagad ir laiks, kad to visu varu izlasīt.

— Jūs savā darba mūžā esat saņēmis daudz dažādu apbalvojumu. Vai jūsu attieksme pret tiem ir mainījusies?

— Visi apbalvojumi man nākuši par darbu, par konkrētu darbu. Aplūkojot katru apbalvojumu, es vienmēr atceros savu kolektīvu, kolēģus — tas bija mūsu kopīgais darbs, par ko piešķīra goda rakstu vai ordeni. Daudzi strādāja pašreizējā, daudzi mani atbalstīja visās idejās.

1972. gadā piešķīra Sociālistiskā Darba Varoņa nosaukumu un Zelta zvaigzni, divas reizes esmu apbalvots ar Darba Sarkanā Karoga ordeni. Bet neviens apbalvojums nav dots par skaistām runām un politiku, un ar to varu lepoties. Arī tad, kad biju Latvijas PSR un PSRS augstāko padomju deputāts un kāpu tribīnēs, vienmēr runāju par ekonomiskiem jautājumiem, par sava kolektīva sasniegumiem, — kā pārvaram grūtības, kā sasniežam labus rezultātus, kā palīdzam ekonomiski atpalikušākajām saimniecībām. Bet kāda nozīme tagad par to visu runāt?..

— Vai jums nav žēl, ka vairs nav tā spēcīgā kolhoza, kas Riebiņos bija kādreiz?

— Žiniet, neatliek laika par to domāt. Ja saimniecība būtu likvidēta, tad gan būtu ļoti sāpīgi. Bet tas, ka saimniecība pastāv, ka diviem simtiem cilvēku ir nodrošināts darbs, dod gandarījumu.

— Kādu jūs turpmāk gribētu redzēt saimniekošanu laukos?

— Es gribētu redzēt veidojamies kooperatīvus. Latgales zemniekiem tā būtu vienīgā iespēja ieviest modernākas tehnoloģijas, jaunas ražošanas metodes. Kooperācijas process sāksies, esmu pārliecināts, bet tam jānotiek uz stingra brīvprātības pamata.

Ja man nebūtu pārliecības, ka viss būs labi, tad nebūtu vērts iet darbā. Zemniekam vajadzīgs darbs un darba rezultāts.

L.Kirillova

CILVĒKI XX GADSIMTĀ

Kā liecina statistika, 2000. gada sākumā valstī bija 2 424 150 iedzīvotāju. 17, 8 procenti no viņiem — līdz darbības vecumam, 59,4 — darbības vecumā, 22,8 — vīrs darbības vecumā.

Preiļu rajonā 2000. gada sākumā iedzīvotāju skaits bija 40 903, no viņiem vīrieši — 19 202, sievietes — 21 701. Ko dāvinājis aizejošais gadsimts? Šodienas divdesmitgadīgo — 1980. gadā dzimušo — skaits ir 491

(297 vīrieši, 194 sievietes). Šodienas četrdesmitgadnieki ir 641 iedzīvotājs (330 vīrieši, 314 sievietes). Sešdesmitgadīgo — 1940. gadā dzimušo — ir 511 (233 vīrieši, 278 sievietes), bet sirmgalvu, kam 70 un vairāk gadu — 5111. Viņu vidū 1495 vīrieši un 3616 sievietes.

2000. gads no mums atvadās, vienpadsmit mēnešos dāvājot 313 mazuļus un arī decembrī dzimušos bērniņus, par kuriem vēl nav statistikas ziņu.

MARTA ŽELVE, dzimusi 1900. gada 23. aprīlī

Martas tante ir viena no nedaudzajiem simtgadniekiem mūsu rajonā. Māmuliņa ir bērnu aprūpētā, veselīga, pie labas atmiņas un ar raitu valodu.

Marta saviem vecākiem bija viena no septiņiem bērniem. Visus bērnus vecāki izskolot nevarēja, tādēļ meitene palika bez skolām,

izgāja vien to, ko sauc par dzīves skolu. 16 gadu vecumā Marta nokļuva Krievijā, netālu no tagadējās Sanktpēterburgas. Tur iepazinās ar savu nākošo vīru — latvieti Donatu. Viņu Marta Želve vēl pirms iepazīšanās bija redzējusi sapnī, varbūt tāpēc arī izgāja par sievu. — Man jau viņš ne druskas nepatika, pats pie manis dasasēja, — atceroties savu jaunību, stāsta

simtgadniece. Kāzu dienā Martai bija 19 gadu. Jaunlaulātie savu dzīvi sāka būvēt reizē ar Latvijas valsti uz stīpriem pamatiem, uzcēla māju, dzima bērni. Marta laida pasaulē desmit bērnus, diviem no viņiem nebija lemts garš mūžs šajā saulē.

— Dzīve bija grūta, bērnus vairāk viena audzināju. Vīrs jau sen kā mira — pirms 24 gadiem. Man

veselība visu mūžu bija stipra, neslimoju, tikai tagad kājas sāp. Marta Želve no savas gultņas līdz logam spēj aiziet pati. Var palūkot, kā pasaule mainījies. Viņa var būt laimīga ne tikai tādēļ, ka jau otrreiz piedzīvo gadsimtu miju, bet arī tādēļ, ka apkārt bērni un mazbērni, siltums un ģimeniska gādība. Viņas mūža gadsimts nebūs dzīvots velti.

KUPRIJANS TIHOMIROVS, dzimis 1920. gadā

Karš, iekārtu un valdību maiņas, straujš tehnikas progress un civilizācijas attīstība. To visu pārņem izbaudījuši cilvēki, kas dzīvojuši otrās tūkstošgades pēdējā gadsimtā. Astoņdesmitgadīgie. Viņu skaits ir visai rets. Otrā Pasaules kara laikā viņiem bija divdesmit un nedaudz pāri, un pārāk smagi šo paaudzi skāra nāves plūja.

Kuprijans Tihomirovs, astoņdesmitgadnieks, kopā ar savu septiņdesmitgadīgo Katjeņku — Jekaterinu dzīvo Riebiņu pagasta Pieniņos. Dzīvo rītdienai, nākamajam un vēl daudziem citiem gadiem, jo vai tad citādi ar tādu rūpību joprojām tiktu kopta zeme, lopi, celts jaunais žogs ap dārzu.

— Mūžs bija labs, — saka sirmmais vīrs.

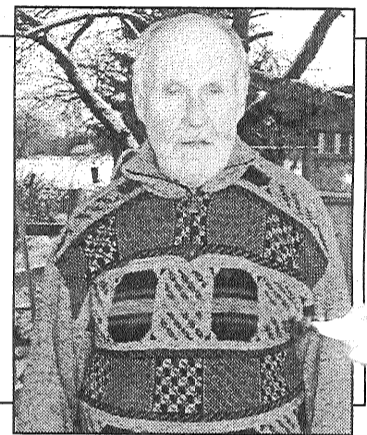
— Sākumā dzīvojām nabadzi-

gāk. Tēvam bijām pieci bērni, zemītes pamaz. Pie varas nāca Kārlis Ulmanis, atkopāmies. Varēja audzēt linus. Tos pārdevām, un saimniecībā ienāca nauda.

Ciešanu pilns bijis kara laiks, kad pārdzīvoti pat spaidu darbi Vācijā. Bet kolhozu laikos uzelpojusi. Kuprijans 33 gadus nostrādājis par traktoristu. Arī tagad klājoties labi. Abi ar sievu saņemot pensijas, turot govīs, cūkas.

Līdzās dzīvojot ļoti labi kaimiņi, latvieši. Viens otram izpalīdzot. Nav svarīgi, kāda nācija, svarīgi, kāds ir pats cilvēks, teica Kuprijans Tihomirovs.

Uzaudzinātas un augstskolās izskolotas divas meitas. Valentīna dzīvo Rīgā, bet Irina — Baltkrievijā, Minskā. Toties mazmeitai Olgai labāk patīkot Latvijā, viņa šeit apprecējusies un dzīvo Preiļos.

RITA VILCĀNE, pensionāre Preiļu novada Preiļu pagastā, dzimusi 1940. gadā:

— Manai paaudzei bērība pagāja kara laikā, un daudz kā nebija, ko vēlējamies. Atceros, kā uz skolu gāju — zābaciņu vietā veci «tanki» caurām zolēm. Kurpniekmeistars salaboja, bet tāpat ik dienu klasē vajadzēja slāpjam kājām sēdēt. Mēs bijām seši bērni ģi-

menē, es vien paliku laukos, pārējie uz pilsētām aizgāja un dzīvē iekārtojās. Brālis Pēteris jau toreiz teica, ka cilvēks visu var panākt, ja tikai labi grib un cenšas.

Esmu kolhoza teļus un cūkas ganījusi, piecpadsmit gadu vecumā salmus no kombaina ar dakšām stūmusi, cik vien spēka bijis. Fernā govīs slaukusi, barojusi un kopusi. Vakaros brīžiem likās, ka

spēka vairs galīgi nav, ka no rīta nepiecelšos, cik piekususi jutos: Bet atnāk rīts, pamostos — atkal var skriet un darīt. Tāpēc, ka jaunā biju un stipra. Jaunam viss savādāk liekas.

Un kādas dejas mūsu laikos bija! Orķestri spēlēja zaļumballēs līdz rītam. Neviens piedzēries apkārt neklīda, Dievs pasarg, — tā audzināti bijām. Adventē un liela-

jā gavēnī balles nerīkojām, par grēku uzskatījām. Tagad skatos un brīnos, cik daudz kliedzēju un protestētāju saradies. Visi prasa, visi kaut ko grib, lai par velti dod. Bet iztikšana jau tikai caur centīgu darbu nāk. To visu tagad vajag jaunatnei audzināt. Desmit gados, ko brīvā valstī dzīvojam, nevar spēt dzīvi un cilvēkus izmainīt. Tas nāks ar laiku.

7. Saeimas deputāts JĀZEPS ŠNEPSTS, dzimis 1960. gadā:

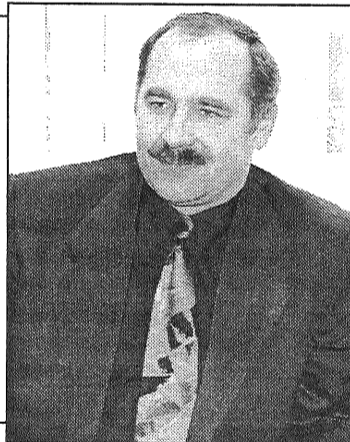
— Man nav tik fenomenāla atmiņa, lai atcerētos sešdesmito gadu sākumu, taču no tā laika, kad sāku iet skolā, līdz nākusi pārliecība, ka tas bija smags laiks gan Latvijai, gan tās teritorijā dzīvojošajiem cilvēkiem. Bet sešdesmitajiem un septiņdesmitajiem gadiem bija raksturīgi arī tas, ka visi cilvēki strādāja. Tie bija nesavtīga

darba pilni gadi. Pārcietuši karu, izdzīvojuši grūtus piecdesmitos, mūsu vecāki bija pārliecināti, ka vienīgi ar darbu var «apsteigt kapitalistus» un sasniegt labāku un laimīgāku nākotni.

Aktīva bija sabiedriskā dzīve, notika dažādas sporta sacensības, kultūras pasākumi. Pats biju šajā procesā iekšā — Aizkalnē bija savs pūtēju orķestris, savs tautas deju kolektīvs. Mēs, skolēni, darbojāmies kopā ar pieaugušajiem.

Nāk prātā entuziasms.

Tomēr šajā laikā, kad padomju valsts vēl likās ļoti spēcīga, manā ģimenē netika slēpta Latvijas sarežģītā vēsture. Vectēvs bija dienējis vācu armijā, pēc tam izsūtīts un dzimtenē atgriezās tikai 1958. gadā. Mamma onkulis, savukārt, bijis sarkanais strēlnieks... Vecāki par to stāstīja, un man jau skolas gados bija sapratne par daudzām lietām. Bet neviens nevarēja iedomāties, cik strauji var mai-

nities valsts attīstība.

Ticu, ka Preiļi nākamajā gadsimtā un tūkstoši ieies un no La gales ģeogrāfiskā centra pamazām kļūs arī par administratīvo centru, kur izvietosies daudzas reģionālas iestādes. Droši varu apgalvot, ka pieaugs lauksaimnieciskā ražošanas, produkcijas pārstrāde, ka te akumulēsies nauda. Tikai tādā gadījumā varēsim ietekmēt sociālo jautājumu, komunālo un kultūras problēmu risināšanu.

DACE KURCIŠA, absolvējusi Līvānu 1. vidusskolu, studē izglītības un vadības zinātni, dzimusi 1980. gadā:

— Ikdienas ritumā bieži nenovērtējam laika nozīmi. It kā izdzīvojam un izjūtam katru dienas doto mirkli, bet, apjaušot vakara iestāšanos, saprotam, ka vēl tik daudz nav padarīts. Nepamanītas

paiet ne tikai minūtes, bet pat stundas, dienas, nedēļas. Un tu nespēj vien brīnīties — pa kuru laiku? Atkal paiet vēl viens gads. Gads, kad viss kļūst pieaugušāks. Un tad nevilus prātā nāk pieaugušo spriedelēšana par laika vērtību. Bērnam esot, tik tāla un nesasniedzama bija doma, ka diena ir tikai mirklis un gads — tas nav nekas. Biju pārliecināta, ka dienas

gaitā izjustais, iepazītais nav manām mazajām rokām aptverams. Vakarā, gulēt ejot, es vēlējos aizvērt acis un ātrāk iemigt, lai nākamās dienas burvību drīzāk iepazītu. Tad laikam nebija vērtības, jo laiks kā vienība neeksistēja.

Sasniegts 20 gadu sliekšnis, un ziemas garajās vakara stundās arvien biežāk nākas pārdomāt laika ātro skrējieni gada garumā. At-

ceros, kā ticēju Ziemassvētku vecītim un vēlējos par viņu uzziņāt kaut ko vairāk. Un, kā jaunā gada pirmajā dienā atradu Ziemassvētku veča cepuri, spieķi un bārdi mūsu dzīvokļa skapī. Arī tagad es ticu brīnumam, tikai šim brīnumam trūkst vienreizīguma esības. Šobrīd es vairāk nekā pirms desmit gadiem ticu pati sev un saviem spēkiem.

Šī gada sākumā iepazīstinājām ar 2000. gada pirmo rajonā dzimušo bērniņu — **Rutas un Jāņa Zavadsku** dēlu, kas pasaulē nāca 1. janvārī. Nu, kad puikam tuvojas pirmā dzimšanas diena, devāmies lūkot, kā mazais braušulis audzis un kādu vārdu vecāki devuši.

Tēti mājās nesastapām. Bija devies zvejā. Ruta stāstīja, ka ģimenei vai katru dienu galdā pusdie-

nas no garšīgiem un bagātiem lomiem. Jānim veicoties noķert pat trīskilogramīgas līdakas. Māmiņa ar bērnu dzīvojas pie silto istabu. **GINTERS**, tā nosaukts mazulis, audzis dūšīgi, labi pieņēmis svarā un neslimojis. Ja māmiņai šķietis, ka kaite teju teju būs klāt, vārījusi zaļu tējiņas. Un tā iztikuši bez zālēm un ārstiem.

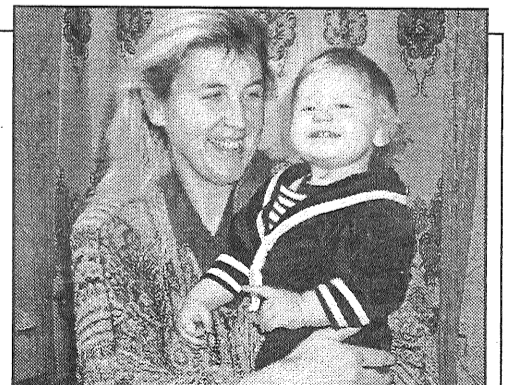
Mazais Ginters ir lutināts, lolots un milēts bērns. Pietiekot parādīt

ar rociņu, kad tētis, mamma un arī abas māsas, bet ciemošanās reizēs — arī vecmamma, metoties izpildīt vēlēšanos.

Ruta teica, ka gads ir bijis labs. Protams, ģimenei daudz būtu jāpiestrādā pie ēku savešanas kārtībā, bet patlaban to vēl nevar atļauties. Toties Zavadsku ģimene kopj lopus, rūpnicai pārdod pienu. Ruta priecājas arī par meitām, kas dzimušas viņas pirmajā laulībā.

Inese ļoti labi mācās, toties Evita pievērsusies pašdarbībai — dzied, dejo, nodarbojas pat karatē pulciņā.

2000. gada pirmais bērniņš — Ginters veltīja veselu sēriju apburošu smaidu «Novadnieka» fotogrāfam, tātad — arī lasītājiem.

VANAGU PAMATSKOLĀ

Šoruden Vanagu pamatskola svinēja savas pastāvēšanas 80. gadadienu. Tā nodibināta Pūgaiņu sādžā, Jāņa Ušacka mājā un toreiz saukusies Mačānu 1. pakāpes skola. 1959. gadā uzcelta jauna ēka, kurā skola atrodas arī pašlaik. Šajos gados skolā pamatizglītību ieguvuši vairāk nekā 700 apkārtnes bērni. Direktore Janīna Praņevska skolu vada kopš 1984. gada.

Skola ir maza, bet skaista

Skolai 80 gadi

Šajā mācību gadā Vanagu pamatskolā mācās 75 skolēni: 34 zēni un 41 meitene. Strādā 14 pedagogi. Deviņiem skolotājiem ir augstākā izglītība, trīs mācās augstskolās, skolā strādā viens maģistrs. Skolēniem ir iespēja darboties šādās interešu izglītības programmās: folkloras kopā, sporta spēļu, čaklo roku, floristikas, teātra pulciņos.

Skolēni piedalās mācību priekšmetu olimpiādēs. Labus rezultātus gūst matemātikas (skolotāja Biruta Daugule), vēstures (Iveta Onckule), latviešu valodas (Lidija Pastare), sākumskolas olimpiādēs (atālija Skutele). Klasēs un koridoros mājīgu iespaidu rada floristikas darbi, kas tapuši Zanes Praņevskas vadītajā pulciņā. Regulāri tiek atjaunota audzēkņu zīmējumu izstāde.

80 gadu jubilejā skola vēra durvis absolventiem un bijušajiem darbiniekiem. Skola lepojas ar saviem kādreizējiem skolēniem, sabiedrībā plaši pazīstamiem kultūras darbiniekiem: diriģentu, Dailes teātra muzikālās daļas vadītāju Juri Vaivodu, aktieri Romualdu Ancānu, keramiķi Anitu Bernāni, mākslinieci Inesi Mailīti, kura kopā ar vīru bija šovasar notikušo skolēnu dziesmu un deju svētku galvenie mākslinieki. Arī Iekšlietu ministrijas valsts sekretārs Andris Štaris ir skolas absolvents.

Jubilejas salidojumā bija skatāmas absolventu darbu, kā arī skolēnu zīmējumu, foto, «Čaklo roku pulciņa» un novadpētniecības materiālu izstādes. Aktīvi darbojas skolas mazpulcēni. Vanagu 198. mazpulks dibināts 1934. gadā, bet atjaunots 1993. gadā. Tā dalībnie-

ki audzē garšaugus, graudaugus, dārzeņus, puķes. Regulāri piedalās rajona un novada skatēs. Pagājušajā gadā skolā notika rajona mazpulku salidojums. Čakli mazpulcēni ir Ilga un Jānis Vaivodi, Ilze un Ieva Kļavinskas, Madara, Jānis, Ilze Neicenieki, Indra Jansone.

Par savu skolu tās audzēkņi saka: «Skolā ir daudz mīļu, jauku cilvēku — gan lielu, gan mazu; ir iespēja īstenot dažādas idejas; zaļa apkārtnē; pietiekami plašas telpas mūsu skolēnu skaitam; patīk netradicionālie pulciņi: mazpulks, floristika; skolēnu lielākā daļa spēj droši uzstāties publikas priekšā; mūsu skolas saime sevišķi skaista ir gimeņu vakaros, Ziemassvētku sarīkojumos, izlaidumos; skola ir maza, bet skaista; bagāta ar labiem skolotājiem, čakliem un gudriem skolniekiem.»

Savukārt direktore Janīna Praņevska, reāli novērtējot skolas iespējas un vajadzības, atzīst, ka vairāk vajadzētu datortehnikas. Skolā ir tikai lietoti datori, bet jaunākais kalpo skolas administrācijas funkcijām, un skolēni pie tā netiek. Ēkai vajadzīgs kapitālais remonts. Pēdējos gados Upmalas pagasts piešķīris līdzekļus tikai caurā jumta remontam.

Skolas avīze ar dažādiem nosaukumiem

Vanagu pamatskolā iznāk avīze. Katru reizi tai ir citāds nosaukums. Redkolēģijas locekle Indra Jansone pastāstīja:

— Visi avīzes redkolēģijas dalībnieki darbojas aktīvi. Vieniem vairāk patīk avīzes veidošana ar datoru, bet otriem labāk paveicas rakstīšana. Ilze Neiceniece, Ilze Kļavinska, Madara Neiceniece un

● Vanagu pamatskolas avīzes redkolēģija (sēž pirmajā rindā no kreisās): Ilze Neiceniece, Ilze Kļavinska, Aigars Ušackis, Ilga Vaivode, Indra Jansone. Otrajā rindā: Karina Praņevska, Madara Neiceniece, Anīta Korsīša, Liene Praņevska, Jolanta Rusiņa.

Aigars Ušackis piedalās materiālu gatavošanā.

— Vai jūs par skolas dzīvi rakstāt tikai labas lietas, vai arī ko sliktu? Piemēram, nosauciet nesekmīgo skolēnu vārdus.

— Nē, mēs to nedarām, pat ja kāds nesekmīgais atrodas. Skolēnus vairāk interesē cita veida informācija. Teiksim, par skolotājiem. Kā viņi uztver vienu vai otru notikumu, ko darījuši brīvdienās, kā dzīvojuši agrāk. Intervējam arī skolas pavāri, tuvējā veikala pārdevēju. Veidojam popularitātes topus.

— Kā jūs noskaidrojat skolēnu domas?

— Ejam pa skolu un visus aptaujājam. Dažreiz rīkojam anonīmas aptaujas. Noliekam pastkastīti, kurā var iemest zīmītes ar atbildēm.

— Vai par avīzīti skolēniem ir jāmaksā un vai tā nonāk arī līdz vecākiem?

— Avīzes izdošanu un izplatīšanu apmaksā skola. Dažreiz skolēni to aiznes uz mājām. Vecākiem ir paredzēts cits izdevums — skolas informācijas lapa, kas iznāk pāris reizes gadā. Tās veidošanā piedalās gan skolēni, gan skolotāji. Vecāki no tās uzzina par skolā veicamiem darbiem, par aktuāliem notikumiem.

— Kura no avīzēm jums pašiem liekas vairāk izdevusies?

— «Maskas noņemam». Šajā avīzē mēs par daudzām lietām mēģinājām runāt tiešāk. Skolas audzēkņi un absolventi taujāja, ko ar šo nosaukumu jūs esat domājuši? Mēs centāmies būt vairāk atklāti. Nopietnāk pievērsāmies skolēnu uzvedībai skolā, to saistot ar bērnu tiesībām.

Mūsu skolēni aktīvi nodarbojas ar sportu, sevišķi ar basketbolu. Katrs kaut ko uzrakstīja vai uzzīmēja karikatūru, kā mēs spēlējām basketbolu. Madara Neiceniece avīzē savāca interesantākos skolēnu un skolotāju izteicienus, ko nākas dzirdēt stundās.

Devītklasnieki domā par nākotni

Pēc pieciem mēnešiem pašreizējie 9. klases audzēkņi pametīs savu ierasto vidi un būs jādodas uz citām skolām. Cik viņi jūtas pārliecināti par savu varēšanu, zināšanām, konkurētspēju, nonākot citos apstākļos? Vai ir jau pieņemti lēmumi par to, kur mācī-

sies? Cik daudz apguvuši datorus, lai, piemēram, sekmīgi varētu mācīties vidusskolās vai ģimnāzijā? Kas visvairāk paliks atmiņā no Vanagu pamatskolā pavadītiem gadiem?

Aigars Ušackis: — Droši vien mācīšos Preiļu arodvidusskolā par pavāru. Par datoriem mācījamies 8. klasē, zināšanas nedaudz ir. No skolas gadiem atmiņā paliks pasākumi.

Ilze Kļavinska: — Pagaidām nezinu, varbūt Livānu ģimnāzijā. Kurš mācību priekšmets vairāk patīk? Nezinu, neviens. Mācos vidēji uz septiņām ballēm. Vairāk atcerēšos dažādus pasākumus.

(Aiz Ilzes kautrības slēpjas tas, ko atklāja skolas direktore Janīna Praņevska. Ilze ir skolas lepnums, piedalās mācību priekšmetu olimpiādēs pat valsts mērogā, mācās Livānu mākslas skolā.)

Ilze Neiceniece: — Varbūt mācīšos Preiļu Valsts ģimnāzijā. Galīgo lēmumu vēl neesmu pieņēmusi. Līdzī paņēmu atmiņas par draugiem, par sarīkojumiem. Nedaudz esmu apguvusi datorus.

Ilga Vaivode: — Pagaidām nezinu, kādā skolā mācīšos, bet zinu, kādu profesiju apgūšu. Vēlos kļūt par pavāri konditori. Nodarbojos floristikas pulciņā.

Indra Jansone: — Mācīšos Preiļu Valsts ģimnāzijā. Ceru pēc tam studēt. Bet tie ir tāli plāni. Atmiņā paturēšu klasesbiedrus, dažus skolotājus.

Indra ir klases līdere un drošāka savos spriedumos. Viņa pastāstīja, ka, tāpat kā citās skolās, arī pie viņiem ir savas labās un sliktās puses. Piemēram, dažreiz neesot apmierināti ar skolas pusdienām, nejutoties paēduši.

L.Rancāne

● Vanagu pamatskolas pagarinātā grupa. Jaunāko klašu skolēni uzdevumus sagatavo skolotājas Elizabetes Lāces vadībā. Dažiem vecāki ir aizņemti un mājās bērniem nevarētu palīdzēt. Citi pagarinātajā grupā pavada laiku līdz pulciņu nodarbībām. Foto: M.Rukosuļevs

Aglonas pagastā

■ **APSTIPRINĀTI SAISTOŠIE NOTEIKUMI.** Aglonas pagasta padomes deputāti apstiprināja saistošos noteikumus «Nodevas par būvatļaujas saņemšanu». Šie noteikumi, kuru izpildīšanai sekos Aglonas apvienotā būvvalde, bija nepieciešami, lai sakārtotu ar ēku būvniecību un rekonstrukciju saistītos jautājumus, kā arī reglamentētu reklāmas izvietojumu pašvaldības teritorijā.

■ **IZVĒRTĒ SAVSTARPĒJOS NORĒKĪNUS.** Pagasta padome izskatījusi jautājumu par pašvaldību savstarpējiem norēķiniem par izglītības iestāžu sniegtajiem pakalpojumiem. Kā «Novadnieku» informēja pagasta padomes izpilddirektore Ināra Lukaševiča, Aglonai ir noslēgti līgumi par norēķiniem ar Kastuļinas pagastu, ar pašvaldībām Daugavpilī, Aizkrauklē, Ogrē un pat Rīgā. Bet ne visas pašvaldības laikā norēķinās par savu bērnu mācīšanu Aglonas pagasta skolās.

■ **PIEŠKIR LIETOŠANĀ ZEMĪ.** Pēdējā pagasta padomes sēdē vēl pieciem pagasta iedzīvotājiem piešķirta lietošanā zeme no valsts brīvo zemiņu fonda, kopā apmēram 40 hektāru. Pagasta padomē uzskata, ka cilvēku attieksme mainījies, tagad zemi ņem tikai tie, kuriem tā nepieciešama saimniecības paplašināšanai noteiktam mērķim, piemēram, lūdz piešķirt ganības vai mežu.

Pēdējo mēnešu laikā trīs pagasta iedzīvotāji atteikušies no liekajām zemes platībām, jo nespēj to pietiekami efektīvi izmantot, bet nevēlas arī atstāt atmatā un maksāt par to nodokļus.

■ **IZSKATĪTI SUŅU UN KAĶU TURĒŠANAS NOTEIKUMI.** Pirmajā lasījumā deputāti izskatījuši «Suņu un kaķu turēšanas noteikumus Aglonā». Jau nākamajā pagasta padomes sēdē tie tiks apstiprināti un pamazām ieviesti dzīvē. Suņu un kaķu turētājiem savus mīluļus nāksies reģistrēt un maksāt nodevu, kā arī obligāti vakcinēt un pastaigā izvest tikai pavadiņā. Deputāti uzskata, ka pašlaik Aglonā situācija ir nopietna, jo kļūst arvien vairāk dzīvnieku ir ļoti daudz, tie ir izsalkuši, bieži vien slimi. Bijuši vairāki gadījumi, kad bezsaimnieka dzīvnieki pārbaidījuši un pat sakoduši bērnus.

■ **ATBALSTA DONORU KUSTĪBU.** Pašvaldība, kā katru gadu, atbalstījusi donoru kustību. Atsaucoties uz Sarkanā Krusta rajona organizācijas aicinājumu, pagasta padome piešķirusi donoru kustības tālākai attīstībai 120 latus. Diemžēl tas ir vienīgais stimuls, ko pašvaldība finansu trūkuma dēļ var atļauties.

Siļukalna pagastā

■ **ZIEMASSVĒTKOS KATRAM BĒRNAM PĒCI LATI.** Visiem pirmsskolas un pamatskolas vecuma bērniem, kas pierakstīti Siļukalna pagasta teritorijā, pašvaldība piešķirusi Ziemassvētku dāvanu — 5 latus. No pagasta budžeta šim nolūkam atvēlēti 765 lati, materiālo palīdzību šādā veidā saņems 153 bērni.

■ **VECAJIEM ĻAUDĪM — SALDUMI.** 28 Siļukalna pagasta pensionāri, kas vecāki par 80 gadiem, Ziemassvētkos saņēma dāvanas — saldumu paciņas.

■ **KOKMATERIĀLUS PĒRK NO PAGASTA PADOMES.** Tie iedzīvotāji, kam nav īpašumā vai lietošanā meža platības un nav iespēju sagādāt kokmateriālus dzīvojamā un saimniecības ēku remontam, var griezties ar lūgumu pagasta padomē. Atbilstoši pastāvīgo likumdošanai VAS «Latvijas valsts meži» dod atļauju noteikta daudzuma kubikmetru koksnes izstrādei, iedzīvotāji formalitātes kārtā savā pašvaldībā. Pagasta deputāti apmierināja deviņu iedzīvotāju iesniegumus par kokmateriālu iegādi 5 līdz 15 m³ apjomā.

■ **MĀJAS APRŪPE — IZEJA NO SITUĀCIJAS.** Kāds pagasta iedzīvotājs saņēma pagasta padomes atļauju mājas aprūpes veikšanai, viņš par to ik mēnesi saņems 5 latus. Pagasta padomes priekšsēdētājs Juris Leicis pastāstīja, ka mājas aprūpe šobrīd atrodas 7 cilvēki. Šādi pašvaldība palīdz vecajiem un vientuļajiem pensionāriem. Parasti ir tā, ka vecais cilvēks pats atrod sev aprūpētāju, kādu atālu radnieku vai pazīstamu cilvēku, kas piegādā produktus un palīdz mājas darbos.

■ **PAGASTA DĀVANA SKOLAI — KOPĒTĀJS.** Siļukalna pamatskola Ziemassvētkos saņēmusi vērtīgu un ļoti nepieciešamu dāvanu — kopētāju. Līdz šim skolas vajadzībām tika izmantots mazais kopētājs, taču tas bija pārāk noslogots. Pagasta padomei kopētājs «Canon» izmaksāja 633 latus, pastāstīja pamatskolas direktore Marija Bernāne.

Ziemassvētku turnīri noslēgušies

Līvānu novada Ziemassvētku turnīri šahā, novusā un dambretē noslēgušies ar uzvarētāju apbalvošanu.

23. decembrī Līvānos risinājās sacensības dambretē un novusā. 1. vietu dambretes turnīrā izcīnīja Gunta Jaudzema, 2. vietu — Alfons Jēkabsons, 3. vietu — Gunārs Mikulis.

Novusā nepārspēts palika Ilmārs Visockis, 2. vieta Bronislavam Vilcānam, 3. vieta Vladimiram Podrobovam. Ziemassvētku turnīrā šahā, kas norisinājās 24. de-

cembri, uzvarētāja laurus plūca Jānis Rudzāts, 2. vietu izcīnīja Vladimirs Oleksenko, 3. vietu Roberts Pučs. Uzvarētāji saņēma Līvānu novada domes dāvētos kausus un diplomus.

27. decembrī novada pašvaldībā tika skatīts jautājums par labāko novada sportistu prēmēšanu. Savukārt 19. janvārī Līvānu novada kultūras centrā tiks rīkota balle, kurā labākajiem sportistiem pasniegs apbalvojumus.

G.Kraukle

Par audzēkņu sasniegumiem prēmē skolotāju

Līvānu ģimnāzijas ķīmijas skolotāja Rīta Kalniņa saņēmusi Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) apbalvojumu par bijušo ģimnāzijas audzēkņu, tagad studentu sasniegumiem mācībās.

Apbalvojumus par atzīstamu skolēnu zināšanu līmeni RTU Materiālzinību un lietotiskās ķīmijas fakultātē saņēma 9 Latvijas skolu ķīmijas skolotāji. Balvas pedagogiem pasniedza uzņēmuma «Olainfarm» pārstāvis. Divi no Līvānu ģimnāzijas pagājušā gada absolventiem — Gaitis Purenkovs un Dainis Stankevičs

studē ķīmiju augstskolā, un, kā atzinuši pasniedzēji, puišiem ir labas iemaņas praktiskajos darbos. — Tas nozīmē, ka ir bijuši labi izstrādāti laboratorijas darbi, — saka skolotāja Rīta. Viņa Līvānu ģimnāzijā ķīmiju māca ceturtā un piektajā klasē, paralēli izglītojoties arī pati. Rīta Kalniņa turpina studijas maģistratūrā, kur apgūst organisko ķīmiju izcilā profesora, vairāku ķīmijas mācību grāmatu autora Gunta Rudziša vadībā.

— Ķīmija mani piesaistīja ar loģiku, taču šī zinātne nebūt nav sausa. Svarīgi, kā pret to attiecas. Profesors Guntis Rudzītis ir izcilis pedagogs un ļoti sirsniņš cilvēks, no viņa

mācos. Organisko ķīmiju studēju tādēļ, ka tā ir ļoti vispusīga, aptver visas ķīmijas nozares. Organiskā ķīmija ir 12. klases mācību viela. Ja pati būšu to apgūvusi, daudz vairāk varēšu dot arī saviem audzēkņiem, — uzskata R. Kalniņa.

Ar īpašām medaļām par gūtajiem sasniegumiem apbalvoti arī vairāki zinātnieki, kas darbojas ķīmijas nozarē. Ir pēdējais laiks atcerēties izcilos ķīmiķus un stimulēt skolotāju turpmākajam darbam, uzskata Rīta Kalniņa. Viņa visvairāk pārsteidz fakts, ka ķīmiķus kāds vispār ir atcerējies, jo, lai cik tas nebūtu skumji, šai nozarei Latvijā

nav nākotnes. Izrādās, ka ķīmiķiem liegta attīstības iespēja turpmāk, jo doktorantūras šobrīd nav. Tomēr katru gadu kāds no ģimnāzistiem izvēlas studēt ķīmiju. Jauniešu vidū ir interese par medicīnas studijām, taču, zinot nestabilo situāciju medicīnā, daudzi atsakās no domas par medicīnu. Tomēr ārsti mums būs vajadzīgi vienmēr, saka skolotāja.

Rīta Kalniņa: — Lielākais prieks, ka Latvijā ir izskanējis mūsu skolas vārds. Līdzās vairākām prestižām Rīgas skolām, arī mēs, Latgale, esam sevi parādījuši labā gaismā.

G.Kraukle

Ziemassvētku vecītim lūdz labāku sirsniņu

Decembrī Līvānu novada skolās bija pieejamas Ziemassvētku veciņa pastkastītes, kur katrs bērns varēja iemest savu vēstulīti. Ziemassvētku vecītis nav slinkojis un katram mazulim uzrakstījis atbildes vēstulīti.

Kopumā saņemtas ap 70 vēstules, pastāstīja Ziemassvētku veciņa labie palīgi — bērnu un jauniešu konsultatīvā centra «Paspārne» darbinieki. Vēstules bija gan lielas, gan mazas, rakstītas uz balta un krāsaina papīra, papildinātas ar lieliskiem, pašdarinātiem zīmējumiem, laimes un veiksmes vēlējumiem, visas

mantas iznēsājot. Bērni stāsta par sevi, savu ģimeni, par brāļiem un māsām (kādai meitenei, piemēram, ir pieci brāļi un četras māsas), stāsta par saviem priekiem un bēdām.

Bērni ļoti grib saņemt Ziemassvētku vecīti un viņa palīgus rūķus (ir pat norādīts mājas numurs, ieeja, stāvs un durvis, lai Vecītis neapmaldītos, dažās vēstulēs ir uzzīmēta istaba un Ziemassvētku veciņa vieta tajā, kad viņš atnāks). Mazuļi ir pārliecināti, ka Ziemassvētku vecīti mīl pilnīgi visi — gan pieaugušie, gan bērni. Citi jautā — Vai tu esi īsts Ziemassvētku vecītis? Vai tu parakstījies manā apsveikumā pagājušajos Zie-

massvētkos? Mazie jautā, vai var paspēt uzrakstīt atbildes uz visām vēstulēm un sagatavot dāvanas visai pasaulei. Bērni grib zināt, cik rūķu strādā pie Ziemassvētku veciņa, kāpēc viņi nebrauc ar limuzīnu, bet gan ar kamanām. Katrs saņem atbildi uz savu jautājumu. Savukārt tie, kas no Ziemassvētku veciņa vēlas saņemt dzejojli, to arī saņem.

Ir vēstules, kur visbiežāk atkārtotie vārdi ir: *es gribu...* lielu helikopteru, datoru, skrituļslidas, lielu lelli (viņai jābūt smukākā kleitā un ar garu matiem!), jā, un pat desmit latus aploksnē. To Ziemassvētku vecītis nevar apsolīt. Tad viņš atbild: — Ja

kaut ko stipri, stipri vēlas un sirsniņā ir sveču liesmiņu gaišums, tad Ziemassvētku naktī rūķi izkaisa brīnumu putekļus, no kuriem piepildās visas labo cilvēku labās vēlmes.

Vecīti patīkami pārsteidz tas, ka daudzi bērni Ziemassvētku dāvanā vēlas saņemt grāmatu. Kāds puisītis Ziemassvētku vecītim lūdz labāku sirsniņu. 2. klases meitene vēlējas, lai uz pasaules būtu mazāk noziedzības, lai visi mīlētu Ziemassvētku vecīti tikpat stipri kā viņa. Vairāku bērnu karstākā vēlme ir satīcība ģimenē. Vai jums nebūtu vērts ieklausīties?

G.Kraukle

Trīszvaigžņu spēles: sporta bāzes

16. decembrī, kad Preiļos uzturējās izglītības un zinātnes ministrs, vienlaicīgi arī 3. Trīszvaigžņu spēļu rīcības komitejas priekšsēdētājs Kārlis Greiškalns, Preiļu domē notika rīcības komitejas sēde. Tajā tika izdarītas nelielas izmaiņas spēļu nolikumā, iekļaujot sacensības virves vilkšanā. Rīcības komiteja tika iepazīstināta arī ar detalizētu izklāstu par sporta veidu norises vietām, dalībnieku skaitu katrā disciplīnā un objektu pašreizējo stāvokli. Šādu informāciju sniedza sporta kluba «Cerība» direktors Imants Babris.

Un tāpat, kas kurā vietā notiks un kādā kārtībā ir attiecīgā sporta bāze?

Imants Babris: — Basketbola sacensības meistarklasē gan vīriešiem, gan sievietēm notiks Preiļu 1. pamatskolas zālē. Zāle ir

pilnīgā kārtībā, iet runa vienīgi par to, ka gar vienu sienu jāierīko pāris rindas izbīdāmo tribiņu. Sacensības tautas klasē notiks Preiļu 2. vidusskolas āra laukumos. Domājam par laukuma seguma un basketbola vairogu konstrukciju nomainīšanu un skatītāju vietu ierīkošanu.

Volejbola sacensības meistarklasē paredzētas sporta klubā «Cerība». Tūlīt pēc Jaungada sporta kluba lielajā zālē sāksies remonts. Paredzēts nomainīt apgaismošanas sistēmu, veikt kosmētisko krāsojumu. Tautas klasē vīrieši un sievietes volejbolu spēlēs Preiļu valsts ģimnāzijas sporta zālē. Šeit paredzēts uzstādīt tablo, kā arī «cilvēciskot» ieeju. Pašlaik ģimnāzijas zālē var nokļūt cauri nepabeigtām jaunbūvēm.

Futbola un vieglatlētikas sacensības risināsies «Cerī-

bas» stadionā. Līdz nākamajiem Jāņiem stadionā jābūt uzliktam skrejceļu sintētiskajam segumam, jāpaplašina skatītāju tribīnes.

Handbols vīriešiem un sievietēm paredzēts Preiļu 1. pamatskolas āra laukumos. Tajos nepieciešami sintētiskie segumi.

Florbola spēlētāji dalīsies ar basketbolistiem, kas spēlēs 1. pamatskolā. Florbolisti ir gatavi spēles uzsākt dienu pirms oficiālā sacensību laika, kā arī spēlēt agrās rīta un vēlās vakara stundās.

Galda tenisa sacensības meistarklasē un tautas klasē notiks «Cerības» mazajā zālē. Šī telpa pusgatavības stadijā atrodas jau vairākus gadus. Pēc Jaungada tajā sāksies darbi.

Peldēšana risināsies peldbaseinā Preiļos. Nedaudz jāsakārto aprīkojums.

Novusa sacensības notiks

Preiļu 2. vidusskolas zālē. Kosmētiski jāatsvaidzina tās izskats.

Trase riteņbraukšanai tautas un meistarklasē paredzēta Preiļu parkā. Tā būs četru kilometru garumā.

Parkā un tam pieguļošajās ielās notiks arī orientēšanās sacensības iesācējiem. Sarežģītāka orientēšanās trase būs izveidota, iekļaujot teritoriju Anspoku virzienā. Pašlaik tiek mērīts apvidus un zīmētas kartes šim sporta veidam.

Jātnieku sporta sacensības paredzētas zemnieku saimniecībā «Raipole».

Virves vilkšana notiks parkā.

Pašlaik ir zināms, ka sacensības piedalīsies 1508 Latvijas sportisti, bet, ieskaitot ārzemniekus, kuru skaits pagaidām nav skaidrs, jāreķinās ar 2000 sportistiem.

L.Rancāne